

(S)COOLMIX

Občasník Základní školy Vizovice

Březnový sonet

I když ještě rána chladí,
dlouhé gatě už mi vadí.
Mrznu jenom v mikině,
tvářím se však hrdinně.

Jenže Eva, co ji balím,
nevšímá si, že tak válím.
Oči má jen pro Jožina,
kterému je pořád zima.

Netušíte, co já zkusím!
Já však Evu dostat musím!

Zapůsobím na ni více,
když dám v červnu rukavice?

Snímky vytvořili v rámci projektu „Fotografuj podle básničky...“ žáci 4. B.

Na úvod...

Nejprve přišel nápad. Potom chuť ho zrealizovat. Pak se dala dohromady nadšená skupina sedmáků a začala půlroční příprava, která směřovala k jedinému cíli: sestavit první číslo školního časopisu. Nebyla to cesta snadná, ale pilotní výtisk časopisu (S)COOLMIX je na světě. Určitě není dokonalý, leccos v něm chybí, ale věřte, že jsme se snažili ze všech sil, aby vás bavil, informoval, zkrátka aby zaujal.

(S)COOLMIX by nepochybně nevznikl, kdyby nám svůj volný čas nevěnovala další spousta ochotných lidí – ať už žáků, nebo učitelů. Pomáhali s výtvarnou stránkou, dodávali texty i nápady, trávili hodiny vymýšlením nejhodnější grafiky, vychytáváním chyb nebo přepisováním textů. Vám všem patří obrovský dík. A díky bude patřit i vám všem, kteří se k nám v budoucnu přidáte. Protože (S)COOLMIX by měl být naším společným kamarádem, časopisem, který bude nás všech a kde dostane prostor k vyjádření každý, kdo o to bude stát a bude mít co říct.

Popřejme si tedy navzájem do dalších dnů hodně nápadů a energie a v tuto chvíli hlavně příjemné počtení. Za všechny tvůrce Šárka Zelinská.

Knížka, když se vydá, je radost

V polovině listopadu jsme na naší škole zahájili cyklus setkávání s básníky. Prvním hostem byl vsetínský literát Jakub Chrobák. Píše krátké básničky, které zatím vyšly ve dvou sbírkách. A jelikož se nám beseda i básničky líbily, rozhodli jsme se Jakuba Chrobáka vyzpovídat...

Jaký máte pocit, když jdete kolem knihkupectví a vidíte své knihy?

Je to směs radosti, ale zároveň i velikého studu. Vzpomínám, že jsem jednou jel ve vlaku a tam seděla pěkná dívka, která si četla. Tak jsem si pomyslel – no, hezké, čte si, a teď nadzvedla obálku – a to byla moje knížka. Já jsem se musel zvednout a jít do jiného kupé, vůbec jsem nevěděl, co mám dělat, byl jsem z toho nervózní.

Co vás dovedlo ke psaní básní?

Zpočátku to byla jen prostá radost z toho, jak je to půvabné, když slova zní podobně dohromady. Dnes to vidím na svých dětech znova, ony si třeba veršují: Čoléčku, čoléčku, kampak to pluječku. Ono to nemusí velice nic znamenat, ale ta radost z toho, že se ty věci takhle skládají dohromady, tak ta byla úplně na počátku a pak k ní asi přistoupila taky chuť skrze svůj život sdělit ostatním něco, co je snad důležité.

O které ze svých básní si myslíte, že se nejvíce líbí čtenářům?

Jednak je to asi báseň „Voniš dřevem“ a pak báseň „Balada“, to je taková vzpomínka na dědu.

Kterou ze svých básní máte nejvíce rád vy sám?

Asi to nakonec bude ta Balada: „Leží mlha, leží, leží na poli, když má ogar roky, chodí o holi. A když on pak není – aj, to zabolí. Jiný si pak všímá mlhy na poli.“ Já jsem měl dědu moc rád.

Kde berete inspiraci pro své knihy?

Inspirace se nachází na každém kroku. Báseň se dá najít opravdu všude. Dá se najít v hospodě, dá se najít na záchodě, stejně jako v knihovně, v čítárně, tam všude báseň patří, tam všude jsou.

Kolik máte v plánu napsat dalších básní?

Takový plán si neumím dát, takový plán nemám. Samozřejmě bych lhal, kdybych říkal, že už bych nechtěl napsat žádnou. To není pravda. I když je to někdy bolestné, tak já píšu básně moc rád, a dokud ke mně svět bude mluvit, tak je asi budu zapisovat. Až ke mně mluvit přestane, tak přestanu.

Dáváte někomu ohodnotit své básně, když je dopíšete?

Ano, dávám, první čtenářkou je moje žena Andrejka a po ní je to můj nakladatel Dalibor Malina. Pak si to už žije svou cestou, protože většinou, když to projde těmito dvěma kolečky, se to otiskne v časopise, a jak se to tam objeví, tak přátelé a známí na to reagují a říkají: „Jo, to je pěkné.“ Nebo: „Ne, tady to je hloupost.“

Jaký máte pocit, když se vám podaří vydat knížku?

Úžasný. Každý, kdo říká, že ne, tak nemluví pravdu. Člověk ví, jak bude knížka vypadat, zná text z korektur, z počítače, jenomže pak přijdou balíky. A ty balíky se rozřežou a teď to voní. Knížky hrozně voní a vy už víte,

že v této chvíli si jich vezmete okamžitě deset a musíte za těmi nejbližšími. Vzpomínám si přesně, jak jsem je naposledy vezl do Ostravy a už kousek od Hranic na Moravě jsem esemeskoval: „Petře, musíme se vidět, je tady!“ A on okamžitě: „Kde tě mám? Chci se s tou kráskou potkat!“ Takže takhle to je. Knížka, když je venku, tak je to radost.

Sestavila Eliška Prokopová

Postřehy ze setkání:

Jakub Chrobák je sympaták!

Žaneta Fryželková

Je zajímavé, že básník může mít rád rock i Metallicu, ale zároveň i vážnou hudbu, třeba Janáčka...

Andrea Kneifelová

Přišlo mi divné, jak byl Jakub Chrobák oblečený – jako nějaký vandrák, a ne jako básník! Ale jinak to bylo fakt naučné a zajímavé! **Jakub Drábek**

Zaujalo mě, když mluvil o nejmenších dětech: prý nevnímají svět pokrouceně jako my větší, a to proto, že nemusí chodit do školy!

Tereza Zapletalová

A básníky máme i na naší škole. Jeden z nich si říká CI3.

Hlídač tráví noční směnu

Čuměním na bílou stěnu

Do toho jí velký párek

Řekněme spíš klobásu

Mýdlo přišlo jako dárek

V prázdné bečce od kvasu

V té chvíli mu dochází

Že je v menší nesnázi

Sleduje na dvoře ducha

A neví proč, má tucha

Že to dneska projede

Dalekohled nejede

V ruce drží kaleidoskop

Naštvaně s ním bouchá o strop.

CI3 vytvořil básně „na zakázku“. Zadání bylo jednoduché; vytvoř básně tak, aby obsahovala tato slova: kaleidoskop/párek/hlídač/strašidlo/mýdlo. Dokázali byste něco podobného i vy?

Vyhlašujeme soutěž o nejzajímavější a nejuvitnější básnický text, ve kterém se objeví tato slova: ponorka/bublifuk/vrtulník/koala/čokoláda. Své výtvořky pošlete buď na adresu zsvcasopis@seznam.cz nebo vložte do schránky Mediální výchova/(S)COOLMIX na dveřích p. učitelky Zelinské ve 2. patře. Nezapomeňte se podepsat a uvést svou třídu. Anonymy nepřijímáme. Vítězné básně otiskneme v příštím čísle.

Lyžařský výcvik 7. ročníku

Ve dnech 20. až 25. ledna se sedmé třídy naší školy zúčastnily lyžařského výcviku na Martinských holích. Spali jsme na stejnojmenné chatě. Každé ráno byl budiček v sedm hodin a snídaně v osm hodin. Snídaně se podávala formou švédských stolů, tím pádem si každý mohl vybrat, na co měl chuť. Po snídani se všichni sešli před chatou a šlo se na svah. Lyžaři se rozdělili do čtyř družstev a snowbordáči do dvou.

Když jsme sjeli po svahu dolů, dostali jsme se k šestisedačkové lanovce, která nás vyvezla na kopec.

Při výjezdu jsme si mohli prohlížet úžasně zasněžené kopce v dálce, svah s lyžaři a mlhu, která byla převážně nad kopci. Dva kilometry dlouhá sjezdovka, po které se krásně jezdilo (pokud jsme nespadli), se vinula až k horizontu. Tam bylo nutné přibrzdit. Tak se jezdilo každý den. Po dopoledním ježdění

následoval oběd a po něm odpolední klid. V odpoledním klidu jsme se navzájem navštěvovali na pokojích a bavili se hrami. K dispozici byl i bar, kde jsme si mohli koupit pití nebo něco sladkého. Odpolední lyžování bylo skvělé a večere potom taky. Večer většinou bývaly diskotéky, na kterých se bavili nejen žáci, ale i učitelé. Pouštěly se rychlé, ale i pomalé písně. Po diskotéce jsme byli všichni většinou unavení a rádi, že si můžeme lehnout do postele. Večerka byla o půl desáté.

Na lyžáku se taky hrála suprová „hra o nos“. Šlo o to, že jsme dostali lísteček se jménem učitele nebo spolužáka a měli ho „zabít“ tak, že jsme mu sáhli na nos, ale nikdo nás při tom nesměl vidět. Když byl „zabit“, dal nám lísteček se svou obětí, kterou jsme museli zabít, a tak to šlo pořád dokola, až zůstali poslední dva.

Myslím, že lyžák se velmi líbil jak žákům, tak učitelům. Takhle by se mohly lyžáky pořádat každý rok. ☺ Pro každého je to nezapomenutelná událost.

Tereza Zapletalová

Postřehy: (při odjezdu) Hned, jakmile byly tašky a batohy naloženy, naskákali žáci do autobusu plni radosti z toho, že nebudou muset celý týden doma nic dělat.

Andrea Kneifelová

Kvůli nedostatku sněhu jsme museli jezdit jen po jedné sjezdovce, i když na polovině té sjezdovky měly nácvik slalomu děti ze ski teamu Martinské hole. To bylo velmi popudlivé, jelikož slalomáři měli asi osm let, ale všichni jezdili lépe než my.

Eliška Prokopová

S úrazy to nebylo tak hrozné. Do nemocnice se jelo jen třikrát.

Jan Pšenčík

Z DENÍKU MARTINA ŽÁČKA

David Slušík bude chodit už jen středem místnosti. Když totiž kopíroval okraj chodby, zlomil si prst o dveře, na které narazil. To hraje RAGBY.

V nemocnici v Martině jsou záchody na klíč, ten visí u sester, už to tam totiž znám a vždy, když získám klíč, zvu všechny pacienty na WC, než se zase složitě vrátí do sesterny (ten klíč). Taky už vím, že klíč padne na pánské i dámské...

Dva dny jsem zařizoval u vlekářů, abychom nemuseli vysedat na horní stanici ze sedačky, ale mohli jet okružní jízdu dolů. Ty vykulené obličejce lyžařů za to stály...

Když jsme odjžděli a všechno bylo sbaleno, nechali si na chatě lyže letos jen dva kluci...

Vymysleli jsme, že budeme snowboardáky oblékat do hokejových kalhot, aby se nebáli padat na zadek. Zlomené ruce na lyžáky zavlekly totiž jen snowboardy...

Na lyžařský výcvik vizovické základky jezdí výjimečný tým instruktorů. Celý rok se moc nevidíme a na ten týden si všichni zařídí pracovní podmínky, jako kdyby se letělo na Mars. Ti lidé odvádějí perfektní práci a navíc neznám nikoho, s kým by byla taková sranda.

Lyžaček 2. tříd

Přes všechny černé předpovědi počasí, teploty nad nulou a deštivý víkend nás v pondělí 10. února čekal na Kyčerce zasněžený svah zalitý sluníčkem.

Paráda! Hned jsme se vrhli do rozdělování družstev. Patnáct nelyžařů pod vedením Dominika Masaře a Martina Staška dostalo žluté dresy a CITRÓNCI byli na světě. Radka Dvořáčková měla na starosti 9 mírně pokročilých lyžařů v červených dresech, kteří si začali říkat PAPRIČKY, a Jitka Malá zase 9 oranžových MRKVIČEK. Nejzkušenější lyžaře (a bylo jich letos 26!) si rozdělili Radek Fojtík a Martin Žáček, a tak sortiment ovoce-zelenina doplnili DÝNÁCI a zelené, aerodynamicky tvarované, a tedy nejrychlejší OKURKY. Velkou radost jsme měli z Terezky a Pavlíka. Terezka je speciální instruktorkou pro slabozraké děti a díky ní se našeho lyžačku mohl aktivně

zúčastnit i Pavlík, velmi bystrý a šikovný kluk s vážnou poruchou zraku. Nejen Pavlík, ale i ostatní děti se ukázali jako velcí bojovníci, které od lyžování neodradil ani déšť, hustý sníh nebo namrzlá sjezdovka. Za celotýdenní snahu, odvalu a vytrvalost nás na konci týdne odměnilo slunečné počasí a skvělé výkony všech malých lyžařů při závěrečných závodech. Medaile a odměny jsou rozděleny. Nezbyvá než poděkovat instruktorům, učitelkám, řidičům, vlekařům, již tradičně perfektní obsluze bufetu a všem, kteří se podíleli na přípravě a průběhu našeho lyžačku, za jejich obětavost, skvěle odvedenou práci a hlavně příjemnou atmosféru.

Andrea Geržová

Vesele ze sekce Ztráty a nálezy:

Honza (stojí v lyžácích nerozhodně před autobusem):

Paní učitelko, ráno jsem si dal černou tašku s botama do autobusu, a teď tam není...

Učitelka (po prohledání autobusu, svahu, bufetu a přerovnání dvaceti tašek spolužáků v zavazadlovém prostoru): Nedal sis to do druhého autobusu?

Honza (rozhodně): Ne!

Učitelka (s pochybami): Byla ta taška opravdu černá?

Honza (přesvědčivě): Určitě!

Učitelka (po přerovnání čtyřiceti tašek v zavazadlovém prostoru sousedního autobusu):

A co tahle modrobílá taška? Jsou v ní hnědé boty!

Honza (s úsměvem): Jo! Ta je moje!

Honza: Paní učitelko, ty rukavice, co už mi 3 dny hledáte, mi mamka našla včera v kapse...

Markétka (autobus č. 1): Paní učitelko, nám se doma ztratily vložky do lyžáků, tak si mám půjčit lyžáky v půjčovně!

Honza (autobus č. 2): Paní učitelko, ty lyžáky nejdou obout, a včera mi to šlo!

Učitelka: A proč v nich máš dvoje vložky? To jsi měl i včera?

Honza: Asi ano!

(Paní učitelka č. 1 jde půjčit lyžáky a nevěřícně sleduje, jak učitelka č. 2 vytahuje nadpočetné vložky z jiných lyžařských bot...)

Markétka (další den): Paní učitelko, ty vložky už se našly! Měl je Honza, on byl včera ráno u nás na návštěvě!

Jméno vám zatím neprozradím

Jak si určitě všiml každý z nás, kteří se pohybujeme na horní škole, v poslední době se nám pořádně zakulatila naše oblíbená paní učitelka Hořáková-Kvasničková. Změnu její postavy ovšem nezpůsobilo zimní přejídání, ale miminko, které se jí už brzy narodí. Po několika letech prožitých s námi teď odchází na mateřskou dovolenou. My jí přejeme hodně štěstí a zdraví a na rozloučenou jsme jí položili několik otázek.

Paní učitelko, jaké jsou vaše pocity před porodem, těšíte se?

Očekávám své první dítě, takže pocity mám rozporuplné: obávám se všeho nového, ale taky se těším, až bude na světě.

Vzpomenete si, jaké jste měla pocity, když jste zjistila, že čekáte dítě?

V první řadě mě to velice překvapilo. No a hned nato mě zaplavila obrovská radost.

Už víte, jestli to bude kluk nebo holka? Nebo se necháte překvapit?

Už to víme. Bude to chlapeček.

Nechtěla jste více holku?

Původně chtěla. Ale nakonec mi to vůbec nevadí, naopak, jsem moc ráda.

Jméno už jste vybrali?

Vybrali, ale zatím je to tajemství ☺.

Budete učit své dítě anglicky?

Ze začátku určitě ne, ale anglické písně mu pouštět budu.

Chcete jedináčka, nebo byste ráda pořídila chlapečkovi sourozence?

Rozhodně sourozence. A kdyby se povedla holčička, bylo by to ideální. Ale tohle všechno je ještě velice daleko.

Máte v plánu, že se po nějaké době znovu vrátíte do školy?

Ano, mám to v plánu. Ráda bych se vrátila.

Za rozhovor děkují Nikola Křupalová, Kristýna Stružková, Natálie Glücklichová, Zuzana Fojtů

Z našich prací

Jak vznikl název Bratřejov

Byla jednou jedna malá vesnička. Byla to zcela bezchybná vesnička, až na to, že jí nemohli vymyslet jméno. Takže nemohla být uvedena na mapě. Lidé, co tam bydleli, se začali stěhovat pryč, protože když měla přijet návštěva, nikdy nemohla najít cestu.

A tak se malá ves stala ještě menší, ale i přesto tam několik lidí zůstalo. Mezi nimi byli i dva bratři, kteří se v této vesničce narodili a nemohli se smířit s tím, že by měli odejít. Ale čas plynul a už za měsíc tam žili sami dva.

I nutili je, aby se odstěhovali, že vesničku musí zbourat. Tedy ten jeden dům, co tam zbyl, a že tam postaví novou silnici, a pak jim namluvili, že jim i zaplatí. Napřed málo a pak trochu víc a dostalo se to až ke sto tisíci korunám. Ale s bratry to ani nehnulo, a tak se vizovický starosta rozhodl.

Když to nepůjde po dobrém, tak to půjde po zlém, a tak zbourali dům i s bratry.

Ale tu silnici stejně nedostavěli, protože vizovický starosta mezitím umřel, a tak se stal starostou jeho syn a ten s tím vším nesouhlasil. Silnici dal odstranit a nařídil tam vystavět domy.

Otcův hřích odčinil tak, že vesničku pojmenoval po dvou bratrech Bratřejov.

Zuzana Navrátilová

Věděli jste?

Jak jíst správně hamburger

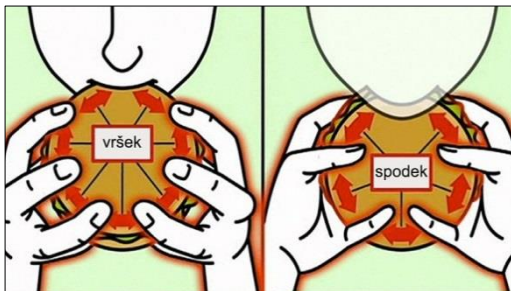
Trojice japonských vědců (experti na mechaniku, inženýrství a stomatologii) strávila celkem čtyři měsíce svého času řešením výše zmíněného problému. Studii organizovala japonská televizní show „Honma Dekka!“.

Trojrozměrný model hamburgeru měl vědcům pomoci pochopit strukturu běžného burgeru. K čemu tedy vědci došli? Dá se hamburger jíst rukama a zároveň civilizovaně? Nevylučuje se to? Podle Japonců většina lidí drží hamburgery špatně, a tak dochází k trapným chvílím. Lidé prý obvykle dávají palce pod hamburger a zbytkem prstů drží vrchní část bulky. To je ale špatně.

Jak tedy správně jíst hamburger?

Tajemství se skrývá ve správném používání malíčků. Malíčky musí držet zadní stranu spodní části bulky zespodu.

Zbýlých šest prstů rovnoměrně hlídá správnou pozici vrchní části bulky, avšak příliš netlačí na housku.

Zdroj: seznam.cz

Anketa

Co nás baví? Co nemáme rádi?

Denně se setkáváme ve vizovických ulicích i na chodbách a ve třídách naší školy. I když se navzájem zdravíme, někdy toho o sobě moc nevíme. Dokonce ani to, co nás nejvíce baví a naopak co nesnášíme. Udělali jsme malou sondu a tady jsou výsledky.

Jáchym Poštulka, 7. B

Baví: lego, atletika

Štve: domácí úkoly

Jakub Oškera, 7. B

Baví: sport, přestávky

Štve: učitel fyziky

Jitka Jemelková, 5. A

Baví: tenis

Štve: jedna spolužačka

Pavel Král, 7. B

Baví: airsoft

Štve: jeden spolužák

Lukáš Kutěj, 7. B

Baví: Minecraft

Štve: ti, kteří mi berou aktovku

p. učitelka Šimková

Baví: dobrá kniha

Štve: zbytečné rozčilování

Ondřej Dušek, 7. A

Baví: kolo

Štve: písemky z matiky

Martin Gajdošík, 7. A

Baví: kytara, poslouchání hudby

Štve: peníze

Míša Kolaříková, 7. B

Baví: zpívat

Štve: špatní učitelé

Martin Hala, 1. B

Baví: tenis

Štve: jedna paní vychovatelka

Tomáš Sýkora, 4. B

Baví: počítač

Štve: škola celkově

p. učitelka Smetanová

Baví: učit na vizovické škole

Štve: Češi prohráli v hokeji

Lukáš Pekárek, 7. B

Baví: kolo

Štve: jedna žákyně

p. učitel Ševčík

Baví: volejbal, knihy

Štve: někteří žáci

Petr Opatrný, 7. B

Baví: počítač

Štve: sestra

David Pšenčík, 5. B

Baví: tenis

Štve: uklízení

Šárka Tichá, 2. B

Baví: tenis

Štve: jazyk český

Pavla Tichá, 4. A

Baví: tělocvik

Štve: přírodověda

Vypracovali Jan Pšenčík, Štěpán Tichý

Vtípky

Při hodině přírodopisu

Učitel: „Nehulákejte, ať nezbudíte ty ostatní vzadu!“

„Kdy už si konečně opravíš tu známku z matematiky?“

„Já bych ráda, mami, ale pan učitel nosí notes pořád u sebe!“

Šla blondýnka ke své kamarádce Kateřině. A říká jí: „Začneme své kamarádství od začátku, jo?“

Blondýnka se s ní začne nově bavit: „Ahoj, Kačko, jak se jmenuješ?“

Blondýnka se ráno probudí a vyděšeně křičí: „Pane bože, já nevidím!“

Potom otevře oči a říká: „Jo aha.“

Ptá se žížala žížaly: „Je tvůj manžel doma?“

„Ne, kluci ho vzali na ryby!“

Potkají se dvě krávy a jedna říká té druhé: Hele, mně dělá starost ta nemoc šílených krav!“

Ta druhá jí odpovídá: „Mě se to netýká, já jsem veverka.“

Sesbírala Kristýna Stružková

Luštíme

Vyškrtej z čtyřsměrky 12 květin, které kvetou na jaře, a vyjde ti tajenka:

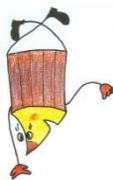
P	A	M	P	E	L	I	Š	K	A
R	K	M	Y	A	K	L	A	I	F
V	N	A	R	C	I	S	M	Á	M
O	E	E	R	L	Ě	B	D	O	P
S	Ž	Á	H	Y	A	C	I	N	T
E	Ě	T	U	L	I	P	Á	N	D
N	N	I	J	S	U	K	O	R	K
K	S	B	L	A	T	O	U	C	H
A	P	E	T	R	K	L	Í	Č	A
R	O	!	A	K	N	A	S	A	S

TAJENKA:

Připravila Adéla Kratochvílová

Perličky z hodin a písemek

Učitel: Kdo to byl Alexandr Bach? **Žák:** Nejvýznamnější herec své doby.

Učitel: Kdo je to romantický hrdina? **Žáci:** Je to významný člověk, třeba zloděj nebo vrah. Je to chlap, co zachrání nějakou princeznu.

Učitel: Co je to mumie? **Žák:** Faraon v papíru.

Učitel: Jaké podmínky pro zemědělství má Zlínský kraj? **Žák:** Podmínky jsou dobré. V úvalech se pěstuje cukrovka, štěrkopísky a stavební kámen.

Učitelka: Proč zas nemáš domácí úkol? **Žák:** Já se omlouvám, já jsem musel sbírat trnky. **Učitelka:** To já taky... to ve Vizovicích není omluva. **Žák:** Ale paní učitelko, vy neznáte mého tatu. Jak jde o trnky, to on nezná bratra. A navíc my fakt máme sady, ne deset stromů. (omluva byla přijata)

Učitel: Já vám to opakuju pořád dokola, a vám je to jedno! No, až vám to bude opakovat bachař, tak už vám to nejspíš jedno nebude...

Žák: Omlouvám se, ale nejsem lajdák. Já jsem nad tou (domácí) slohovkou tak dlouho přemýšlel, až jsem nad ní usnul. A pak už bylo ráno a bylo to v háji...

Žákyně: Paní učitelko, vy jste říkala, že když mě nějaký kluk pořád bouchá, tak že mi tím chce říct, že se mu líbím. Ale já už mám modřiny. To není láska, to je šikana!

Z testu: Přelož: WISH. **Žák doplnil:** I WISH you were my baby tonight.

Učitelka: Nice try!

Učitel: Upozorňuju tě, že poznám, když ti ten úkol píše tatínek! Dělá tam víc chyb než běžně ty! Ale některé máte úplně stejné... Tak mu to vyříd'!

(S)coolmix – Občasník Základní školy Vizovice

Ročník I, číslo 1, březen 2014

Adresa redakce:

Základní škola Vizovice, příspěvková organizace

Školní 790, 76312 Vizovice, www.zsvizovice.cz, zsvcasopis@seznam.cz

Spolupracovali: žáci mediální výchovy (7. ročník)

a spousta ochotných dobrovolníků z řad žáků a učitelů

Grafická úprava: Jiří Friedl

Korektury: Jiřina Kalendová

Vytiskli a knihařsky zpracovali žáci polygrafických oborů

Střední průmyslové školy polytechnické – Centra odborné přípravy Zlín

Vydáno: březen 2014

Náklad: 200 ks